

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Npoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšedne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Szerbike njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Šmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Misericordias Domini.

Kak krašnje je, bycz wozza Šhrystušowa
A na pastwu toh' dobroh' past'ra hicz;
Wón stajnje: „Bój wschał ke mni!“ s mjenom woła,
So dyrbi jeno throble k njemu pschicž.
Schtož zlyh šwět dacž njemóže,
To tajta wozza wscho pschi Jesu dostanje. Hamjen.

Jan. 10, 12.—16.

„Ja chzu spěmacž wo Anjesowej hnadže wěcznje.“
To je dženska nasche hečło. Schtož pak chze Božu hnadu
a šmilnosć šhonicž, dyrbi psched wobraš stupicž, kotryž
nam japoschtol Jan w džensnišchim sezenju podawa, dyrbi
dobremu pastyrjej do wóczka hladacž.

Bójcže, spěwajmy wo hnadže teho Anjesa,
nascheho dobreho pastyrja,

1. wo jeho pastyrskéj šwěrnosćzi, s kotrejž je naš
šebi dobył,

2. wo jeho pastyrskéj lubosćzi, psches kotruž je s nami
do wobšbožazeho towarštwu stupił,

3. wo jeho pastyrškim džěle, s kotrymž šebi nje-
pschestawajzy šwoje štadło šhromadžuje.

1. Ja šym tón dobry pastyr, rjeknje tón Anjes,
niž jedyn mješ jich wjele, ale tón jenicžki, tón pastyr,
kotryž šwojeho runjecza nima. Wšchitzy, kotřiz šu přjedn
njeho pschischli, wot Abrahama šem, kotryž wulke štadla
šwoje mjenowasche, hacž k Amošej, kiž bě mješ pastyrjami
s Theoy, šu na njeho čakali, šu wumrjeli a wjazzy
njejšu. Wšchitzy, kotřiz šu po nim pschischli, wot Petra

šem, kotremuž je wón šam porucžil: „paš moje wozzy,“
hacž k najnižšchemu dušchopastyrjej nascheho čaša, maja
pastyrške fastojštwu a pramo wot njeho. Čzi pak, kotřiz
pastyrški kiz s jeho ruki nješjeru, najatych wón jich mjenuje.
Najaty — twjerde šłowo — jemu wozzy nješluscheja,
ani na wutrobje njeleza, wón šwoju mšdu pyta a niž
derjehicže šwojeho štadla. Najaty — kaž wótrny mjecz
dyrbjesche šo tuto šłowo tehdy psches wutrobny šarilejškich
a pišmawuczenych drěcz a dženska hšicže wono wšchitkich
tych pastyrjow šudži, kotřiz štadło na jeho lukach njepašu
ani k njemu njewjedu. Ale tež najšwěrnišchi dyrbi šo
do winy podacž psched tym, kotryž šo wšchitkim najatym
napschecžimo staja je šwojim: ja šym tón dobry pastyr.

Schto móže jeho dosć šhwalicž? Njebjesku krašnosć
wón wopuschcži a šo pastyršku draštu čłowškeho čžela
woblecže — tak ponižny je našch dobry pastyr!

Wón da šo šudžicž, štrjudowacž a hanicž a nje-
šwarjesche, hdyž šwarjenny bě a šwój rót njewotewri, jako
jehnjo, kotrejž woněmi psched šwojim ššiharjom — tak
čžicheje myšle je našch dobry pastyr!

Ale kóna jeho pastyrškeje šwěrnosćze leži tola w jeho
šłowje: dobry pastyr wostaji šwoje žiwjenje sa wozzy.
Tam w Getsemane jeho małe štadlesčko šteji; Judasch
pschindže a wojeršzy wotrocžzy s nim, kaž čžrjoda hlódných
wjelkow. Ale tón pastyr jim napschecžimo šupi: „Šoho wy
pytacže? Ššym to ja, dha wostajcže tyč na pokoj.“
Dha tón pastyr na šwoju wutrobu mjeczze šwojich nje-
pschecželow šłoži. Ale to běšche hatle šapocžatk bēdženja;
pschetož žyle druhi nješchecžel šady Judascha štejesche, tón

wjeli, wo kotrymž Pětr pišče: „Wón khodzi wokolo jako rujazy law.“ Wón swoju khlamu wotewri, i mozu to žiwjenje slamacz, kotrež i leszczu sahubicz so jemu poradziło njeběšče. A tón pastyrč dze kaž ryczet do kmiercze. Wohlada jeha na kchizu wišajo, klyšch jeha so modlicz se kmiłnej wutrobu, wohlada jeha mrěcz i tym wstankom na hubomaj: Dokonjane je — dha widzišch dobrego pastyrja, kotryž swoje žiwjenje wostaji sa swoje wowzy.

A i tajkej kwiernošču wón hiščče dženka swoje stadło a kóždu wowzku w nim wobdawa. Pšchiindu czežke czašy, dzerž so jeha, wón chze czi schit bycz. A padnje-my-li, jeha kwiernošč je wjeticha hacz našcha njekwernošč. Bohano so swojich bohaw boja a jim i bojosče wopruja; wěrjazy kšesčizienjo snaja swojeho Snjesa jako swojeho dobrego pastyrja a spěwaja: „Tam horkach we njebjestim raju mój najkwernišchi pšcheczel je.

2. Kajke lubosne towarstwo mješ nim a nami! „Ja snaju swoje wowzy, a wone mje snaju.“ Haj, wón naš snaje po mjenje a po wosobje, ale to tola njeje jenož swonkne snacze jeha wšchewědomnosče, i kotrež wón wšchitko wopšchimuje, ně, jeha snacze je snutskomne, a dze pšches wutrobu a jěrchenje. Wón wě, šchto w naš je, a nihto jemu to prajicž njetrjeba. Wón wšchitke našche myšle našdala srosymi a kóžde potajnstwo je pšched nim šjawne. Wón pak tež našche najhłubšche žadanje snaje, kłapanje twojeje wutroby, šdychowanje twojeje dusche, klyšy twojich woczow. Wón Pětra snajesche, jako tón žalošnje płakajo won džešche; wón Saula snajesche, jako tón w Damaskonje na kolenomaj ležesche; wón tež tebje snaje a rjeknje czi: Ja wěm, hdže ty bydlíš.

Alle tón, kotryž swoje wowzy snaje, teho tež jeha wowzy snaja. Ach, w historiskej myšli je Khrystuž žyłemu kwětej snaty; žane mjeno na semi njeje tak husto mjenowane kaž jeha, wo žaneho druheho czerpjenju a wumrjeczu njeje so telko rěčalo a pišalo kaž wo jeha. Alle to snacze, wo kotrymž tón Snjes jow rěczy, je tola wjele, wjele wjazy, hacz hōle wjedzenje i pomjatkow a rošomow, to je wjele hōle tamne towarstwo wutroby i nim, hdžež rěka: luboscz sa luboscz, kwernošč sa kwernošč, žiwjenje sa žiwjenje, hdžež my jeha hłōš snajemy, njech wón khtunje k pokucze woła abo lubosnje k wěrje wabi, hdžež my so na jeha wodzenje njestorkamy, teho wěsčzi, wón naš wjedze pšches hłubinu k wyškosčzi, pšches kchiz te kónje.

Pray, luba duscha, snajesch ty swojeho dobrego pastyrja tak? Džakujesch ty so jemu, so je tebje w twojej kwjatej kšchczenizy sa ruku pšchimnył, tebi pšchi wobnowjenju kšchczenškeho kłuba požohnujo swoju ruku napoložil, tebje woschewil — ach kak husto! — se swojim kłowom a cze našyczil se swojim sakramentom, so je cze hacz kem we wješelu a frudobje se sczerpliwosczu nošyl, twoje džeło a twój wotpocžink, twoju žiwnoscz a twój khlēb žohnowal? Snajesch ty jeha w jeha kwernoščzi, w kotrež je wón pšchezo tón šamny, wčera a dženka a do wšcheje wěcznosče — twój wodžet w žiwjenju wot ranja hacz do wječora, haj hacz nutš do nozy kmiercze?

Zich wjele da so šjebacz, so na hłōš dobrego pastyrja njepokłuchaju a teho dla tež k mērej njepšchiindu. Šbōžni pak wšchizy czi, kotrymž je wucho wotewrjene, so teho hłōš klyšcha, kotryž tych swojich paše na selenej luzzy a a jich wodži k czerstweje wodže.

3. A ja mam hiščče druhe wowzy, te njejšu i teje wowczetnje. A te šame dyrbjju ja tež pšchi-

wjescz, a budže jene stadło a jedyn pastyrč. Šlajče našeho Šbōžnika pastyrške džeło, i kotrymž wón šebi njepšchewajzy swoje stadło šhromadžuje. Drje je wón pšchede wšchem pošlany k šhubjenym wowzam i Šraelskeho doma, ale wón ma tola tež pohanow sa herbstwo. To šu te druhe wowzy, wo kotrychž wón jow rěczy — czi pohanjo, kotřiz wo nim nicžo njewjedza a w cžemnosčzi a scženu kmiercze šedža. Alle tež jich dyrbi wón pšchewjescz. Kak so to stanje? Wón budži w žyrtwi macžetnu luboscz k šhubjenym a we wutrobach wěrjazych bratrowsku štaroscz wo šabludženych. Pšches kwjate mišionstwo wón swoje pastyrške džeło dale wjedze — a niz podarmo. Wabjeni wot jeha kłowa, cžerjeni wot jeha ducha, šapšchimnjeni wot jeha rjanosče, džerženi wot jeha kwerneju rukow, tak woni k njemu pšchiindu. Tak budža woni jeha hłōš klyšchecz — czi bližy a czi dalozy — jeha hrožazy kaž jeha wabjazy hłōš, — wokolo njeho šhromadženi w jenym štable, pod jenym pastyrškim křjom, pod jenym schitow.

Kajka krašna nadžija: žyłe cžlowjestwo lud jeha wobšedženstwa, w towarstwoje i nim jena wutroba a jena duscha.

Hacz my tuton wulki kwjedžen mēra docžakamy? Na semi drje niz, ale njeje wěno, to je našche wutrobne žadanje, tón džen wohladacz, hdžež wón, tón dobry pastyrč, naš pascz budže na selenyh honach šbōžneje wěcznosče a hdžež budžemy i nowymi jasykami wyškaz: Kak krašnje je bycz wowza Khrystušowa! Šamjen.

M. w B.

Powolanje kšchesczijana je šlědzenje sa Khrystušom!

(1. Pětr. 2, 21—25.)

Klincž halleluja radostne
Nětk jutrowny czaš wšchudžom;
Wšchaf wumoženje dospožne
Ze dostało so ludžom,
Kiž bēchu w hrēchach šhubjeni,
Pšches Khrysta pak šu kwobodni! —

Hrēch, kmiercz a helu pšchewinył
Ze Šesuš, Boži kwjaty,
A k žiwjenju so pšchedobnył,
Nam sa Šbōžnika daty;
S nim wēra šjednocžuje naš,
So šbōžny pšchi nim mamy czaš.

Sa powolanje je nam dał,
Do stopow štupacz jeha,
Šdyž so je sa naš woprowal,
Kiž njeje cžinil šeho;
Wón škōscz se škōsczu njepłaczi,
Šsud mērnje Bohu poruczi.

Šchtož czežke cžělu wostanje,
Kiž w hrēchach leži jate,
To wumoženy šamože;
Šom žiwjenje je date
Pšches Šsrēdnika a Šbōžnika,
Kiž štawny swoje pošylnja.

S nim stanyli su k žiwjenju,
 Hdž hřečam wotemřeču,
 A dostali su swobodu,
 Kiž něhdy jeczi bėchu;
 Wón pastyr jich a biskop je,
 S nim cžet jich sbóžna k njeju dže.

Pšes njeho prawdosč dostanu,
 Esu s Boha sahojeni
 A khodža w nowym žiwjenju,
 Kaž Boži wuřwoleni;
 — To jutrowne je žiwjenje,
 Kiž junu krašnje wubėhnje.

Duž, šheřezijano, njetombž so,
 Sa Jesuřom khodž swėru;
 Do raja junu sbóžneho
 S nim docžehnjesh pšes wėru;
 — Tam pastyrja a biskopa
 Na wėcznje wowža namaka! —

U.

Pod Božim škitom.

Nas w nalėczu jedyn nan na mročach swojich ležomnosčom
 wyřoli, hlyn dub wufopomashe. Jeho džowczicžy, 10 a 12 lėt
 starej, bėschtej s nim řobu wuschlej, so byschtej padnjenju shtoma
 pšchihladomalej.

Hižom bėsche shtom wobrnny a tak někotry korjeń pšcherubany,
 ale hiščezje řo wón twjerdže stacz řdash. Lėdy pať bė nan
 řwojej džěščzi warnowať, řo shtom na jene dobo na druhi boť
 nakhili, hač bėsche jeho pad wothladany. Nan, řobudžělaczerjo a
 starjcha džowka cžělachu khwatajzy na snapšhecžnu stronu. Młódscha
 džowka, hiščezje pšhe njenashonita, bėži na tón boť, hdžez cžěłki
 shtom s móžnym wrjěskotom k semi dyri.

Šajte štróženje, jako řo nan sa řwojimaj džěščzomaj wohladny,
 kotrejž wobej řady řebje mēcž myřleshe, ale jeno jene widži! Wón
 njemóže ničžo druge wėricž, hač řo jeho młódscha džowczicžka
 řaražena pod shtomom leži. Tšhepotajzy a strachowajzy pšhed
 napohladam, kotryž řo jemu posticži, džěsche wón po řdónku
 shtoma dele, a hlej, tu jeho džěczjo pod nim ležeshe.

Še morwe abo žiwe? Wón ja nim pšchima, a řajki džiw,
 wón wuczahny pod cžěžkim řdónkom niž morwe, ale žiwe džěczjo,
 nimale žyle njewobřhodžene; — jeno wot małeje hałošy bė řo
 wono twjerdže džeržalo a na dalebėženju, k řwojemu řbožu, řa-
 džewalo.

Shtom bė na jedyn pšhedštejazy repuch padnyť; tón drje
 bėsche řo hluboko do řemje řaryť, bė pať řadžewal, řo řo řdónk
 hładzy k semi pšchilehny. Mjes řdónkom a řemju bėsche maľy rum
 wostať, a tudy bė džěczjo, wot řpomnjeneje małeje hałošy řadžeržane,
 k padu pšchisčlo, a cžěžki delepadazy dubowy řdónk njebė jemu
 žaneje řškodny řčiniť. Maľy řuř dale wrócžjo abo dale do přėdka
 a wono budžišhe řo řamjatlo.

Nan štejeshe tu řastróženy a tola wulzy řwjeřeleny; wón
 džakowashe řo Bohu s wutrobny řa řpodžiwne wumóženje řwojeho
 džěščza a řa tu hnadu, kotraž bėsche jeho a jeho mandželstu pšhed
 cžěžkej tyřnosčju řwarnowala. Krótki cžas na to ležachu na
 woltarju wjeřneje žyřtwje ři wulke woltarne řwėžy jako dar řa
 Boži dom. Ničtj njewjedžišhe daricžela mjenowacz. Pšhes
 pšhipad pať bu pořdžišcho řnate, řo bėchu řo wone wot tamneho
 nana jako widomne řnamjo jeho džakownosčje řa řhonjenu hnadu
 Božu darile.

F.

Sa nalėtny cžas.

(Řherluřch s 12. lėtštotka.)

Najrjeńřchi řesu,
 Řnježe wřheje řemje,
 Boži řyn a Marijny!
 řa tebjje cžješczu,
 řa tebjje řošchu,
 řy mojej' duřhe řadosč řy.

Řiane řu pola,
 Řiana je hola
 ře tym řjanym nalėczu;
 řesu je řjeńřchi,
 řesu je řjeńřchi,
 Kiž mi wřchal řřhewi wutrobu.

Krašnje hlaj řlónczko,
 Krašnje tež mēřaczť
 A wřchė hwėřdy řařnja řo;
 řesu je řjeńřchi,
 řesu je řjeńřchi
 řacz wřchitzy w njebjěřach řandželjo.

Řjebjo a řemja,
 řchto wascha řyřha?
 Najrjeńřchi je řbóžnik mój;
 Wón je mi ľubřchi,
 řaj wjele ľubřchi
 řón najrjeńřchi řesu mój.

Surij Žitawřki.

Špodžiwne wodženje.

Hiščezje njewoczřiščzane pomjedaučžo, řpiřane wot Ř. Kulmana,
 w řwojim cžasju wuczěrja w Delnim Wuřěřdže.

(Řotraczowanje.)

IV.

Lėdom bė řorla won a někotre hařy ře řpěřchnymaj nohomaj
 pšchewwatať, dha řrudži řo nad řwojej nahlej řrubosčju. Na
 měřto přjedawřheje řlósčje řapřchija řelnimowšč žeho wutrobu, a wón
 řo řařo wróczi, řo by řhonil, hač je řoho řabit abo niž. řyle
 do řwojeho řwicža řawity a řlobuť do woczow řčehnjeny, pšchindže
 wón řuperez domej a řatłóczi řo njedaloko do jeneho řuta, řo
 by ředžbowal. A hlaj, bėřny řa nim pšchindžeshtaj dwaj muřřkaj
 s nořhadłom. Wonaj jo pšhed řhėžu řtajiřhtaj a džěřhtaj do řhėže.
 řo řhwili pšchindžeshtaj řařo a njeřeshtaj morweho, položishtaj
 jeho do nořhadla a džěřhtaj s nim přjecž. řorla tole widžiwřchi,
 řo lėdy řalósčjenja řdzerža. Řhėža bė dawno řamřnjena, řaj muřej
 dawno s nořhadłom domoj, řorla pať řo hiščezje w řwojim řucze
 řtejo řam ře řobu bėdžeshe. — řy dnrbiřch na morjo, na ľódž
 dnrbiřch, tu řana druha rada njeje! přajeshe řam řebi, řebra řo
 a bėžeshe wotřal, jako bychu jeho hižom řojili a k řmjerczi wješcz
 řyřli. Wón bėžeshe a pšhibėža k morju a namaka ľódže, hotowe
 k wotjėdženju; na jenu pšchisťaji řo wón jako ľódžiny wotrocžť, a
 lėdom mēřeshe řať wjele řhwile, řo móžeshe řwojemu naney řiřacz
 a řiř do měřta na pōřt pōřlacž, pšchetož hižom na ranje wot-
 wješechu řo řpomnjene ľódže; džewjecž jich bė a wješechu řo do
 ranisheje řndisťeje; džėřata bė wójnsťa a tamne džewjecž pšhe-
 wodžeshe.

řřchi wotjėdženju ľódžow bė řorla wřchón pohłušcheny
 řolanža na ľódžach, řrimanje řanonow, rořřasowanje wřřřchich,
 bėhanje tam a řem a nješwuczene žuse džėlo jeho wřcheho řawjercža,

a tuta mješćenica trajese tak dolgo, hacž bčhu so won na morjo dowjesli, a tu nčtk lódzje wot wčtřika hnate, prjecž lecžachu kaž ptacžki. — Ale ja někotre dny šchori Korla na mórsku šchoričž, a dokelž je se šhonjenja wčste, so wona najštrówschich najbóle nadpaduje, dha dyrbjese Korla wjele wustacž, pšchetož wón bč fama štrowoščž. Wjes myšlow ležese wón we šwojej wišatej plachčži a daješe so; jemu so žyly žóldt wobrocžese, jako by so jěda najědl, a šymny pót stejesche na jeho čžole; džemjaty džęń bu s nim lępje, a móžese sašo džęlacž pocžecž. A nětk hacle so wón tež domyšli, šchto bč so s nim wopravdže stalo; pšchetož hacž dotal bč wón wšchitko w šamym bludže čžinił. — Wón so hnęwasche, so je holza, kotruž tak wutrobneje lubowasche, jeho na tajkele waschneje šjebala; wón so rudžese, so je nana a bratrow a wótžny kraj wopušchčžicž, haj jako mordar wot nich čžęlnęčž dyrbjal; to bčhu myšle, kiž so w nim žiwjachu a jeho wutrobu tjšchachu. Nadžija pak je njebjeska troščtarła wšchitkich šrudnych a tjšchniwych; wona jim wšchitke rany wobala a po čžafu šahoj, tak tež Korli. Nadžija, tale móžna troščtarła, pšchistupi s miłym woblicžom ke Korli a šcheptasche jemu s zunim hłóšom: „Ty drje tola čžlowjeka šabil nješby, to drje móžno njebč s jenicžkim pukom, a budžejch tehodla šaf, hdyž so dom wróčič, we wótžnym kraju w pokoju pšchewywasčž móž pola nana a pšchecželow; a jeho čžista wutroba k tajkemu hłóšu pšchistaji: tamna nješwerna holza njebč tebje hódna, njebč hódna twojeje šwěrneje wutrobneje luboščže, a tak wjele hnęwanja a mjeršanja by hacle mčł, hdy by twoja mandželska była a po šwojim nastupjenym pucžu dale šhodžila; derje, haj dwóžny derje, so šy ju wotbył; ale žyly špokojeny pšches tajke šłowa njebč, pšchetož njewčstosčž teho wšcheho ležese na jeho wutrobje kaž čžęžki kamjeń. —

Tele wjesenje na lódzjach bč pšchi špocžatku jara šbožowne, pšchetož woni mčjachu tji njebžele pošpochi najrjeńšche wjedro; ale nahle, hdyž so teho najmjenje nadžachu, nadpadže jich nješbože. Njenadžujžny pšchilecžichu wichorny ptaki a šyhadachu so na lódzje a nastróžachu lódznikow, tak so tež najwutrobicžišcheho hrosa šaja. A škoro tež so šta, šchtož bčhu wichorne ptaki pšchipojdale. Šižom we pšchichodneje nožy poštawasche morjo, wot šylneho wichora pošbčhowane; wono žalostnje šchumjesche a žolmy pošbčhowachu so hacž k mróčzelam. Lódznižny šawalichu wšchitke wčtrne plachty, so so njeby wichor w nich šapopadowal; prawidlo lódzje bu wuštojnje wobrocžane, so njebychu na škalu a pčstne hory w morju štorčžili. Tuta štraschna nóž so miny; ale jako džęń bu, njebč ničžo wo jich towaršchnych lódzjach widžecž, a hacž runje šchruki pušchčžachu a šwojich towaršchow pšches to wolachu, dha njedostachu wot žaneho boka wotmolwjenje; tak bčhu a wostachu woni šami, a to bč ša nich čžim štraschnišcho. Woni nješpušchčžichu pak nadžiju, wšchaf so jim žana šchłoda stala njebč, jęšcž a picž mčjachu, a jich lódz bč žyła. Wichor hownjesche hišchče žylicžki džęń s jenajšej šurowoščžu a rošłobi morjo w najšlubšchich šlubinach. Lódznižny nalóžichu wšchu próžu a fedžbliwosčž, so bychu jeno na šlubinje morja wostali a nihdže blišto ke krajej nješchichli a so jich lódz njerošlamala. Pšched wječžorom wocžichny wichor, a čži nješhonjeni na lódzži mčnjachu, so je wšchitkón štrach nimo; čži šhonjeni we tej naležnosčži pak so nješpokojichu, ale džęlachu a šjadowachu wšchitko, so bychu nowemu wichorej wšchu šwoju móž napšchecžiwu štajili. A čžinjachu na tym derje. Pšchetož po šafhadženju šłónza hownjesche wichor s nowa, morjo pošbčhowasche so a žolma bijese ša žolmu, lódz bu na nich nimale hacž k mróčzelam pošbčhowana a potom šafšo dele pušchčžena a ležese pak na tej pak na drugej štronje; wichor s lódzžu na morju hrajesche, kaž s hužazym pierkom. Wólanje lódznych, modlenie, rošłafowanje, šwarjenje — wšchitko na dobo šlincžese hrošnje! Šchtož móžese džęlacž, dyrbjese džęlacž. Tak bu nóž šafšo pšchčtrata, a na ranje widžachu a wo-

ščachu na lódzži: kraj! kraj! a prjedy hacž so prawje došladachu, wręšny wichor lódz wo škalu, tak so so rošpufny a woda s mozu do njeje bčžese. — Nětko bč wšchitko džęlo dla šđerženja lódzje podarmo, wšcho hladasche a lojesche ša čžolmami, šeska do nich a wotwjesse so; ša nascheho Korlu, ša jeneho pšchekupža, kaž tež ša jeneho wotrocžka a ša warjerja abo kucharja na lódzži bč hišchče mały čžolmit wšche, do teho štorčžichu čži pošledni šchtyrjo, hrabnychu šebi žerdž šobu, so bychu něšchto k wodženju čžolnika mčli, a wobrocžichu hišchče junu šwojej wocži na jich lódz, kotraž w tym wofomifnjenju rošpadny a bu wot morja pošrijeta.

Šako bu šwčtly džęń, pšchesta wichor hownicž a morjo šchumicž, a wofolo pošdnja bč najrjeńšche wjedro, šłónčžo šwččese a morjo bč hladke. Šdy by to dwanačže hodžinow prjedy tak bylo, bychu so woni nad tym šwješeli, nětk pak jim to žaneho wješela nje-nacžini. Woni šedžachu hłódni a lacžni, mokri a mucžni we šwojim wuškim čžolniku, a k temu powjetšchi parjaze šłónzo jich nušu. Šsi dny pluwachu woni tak na morju wofolo, a jako šchtwórtly džęń rano žanu lódz a žaneho kraja njewuhladachu, špadny jich žyła nadžija. Pšchekupž šedžese na šónzu čžolnika, jachlesche štyšniwje a wujachli šwoju dušchu, na čžož čži drušy jeho čžęlo do morja štorčžichu; wotrocžk pak čžyšche so s morja napicž, šhilesche a pšchekhili so, šwróčži so do njeho a žana ruša so ša nim k pomožy njewušchęštrje; wječžor wumrje tež kuchar. Nětk bč Korla wšche wostal, wón lehný so w čžolniku pšchi tym njebohým, so Bohu porucžiwšchi, s tej wčstęj nadžiju, so živy šwčt- leho dnja njedočala, a wušny w Božim mjenje. Šwč- šdžicžki so šybolachu wšche njeho, mčžacžk šesłhadža, wšchitko wot- pocžowasche a bu šwjata čžiščina! —

(Pšchichodneje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Našch lubowany kral Wjedrich August, kaž je nětko wčste, pošdnjelu 29., wutoru 30. a šrijedu 31. meje našchu Šužiju wopyta. Šajki budže nadrobny program jeho wopyta, hišchče wčste njeje a so w bliššchim čžafu wošjewi. Našchi Šserbja hotuja so w šwojej kralošwěrnosčži, šwojemu lubowanemu krajnemu wótžej najwutrobnišche powitanje pšchinjesčž.

— W Dobrušchi je so 3. džęń jutrow šaložęńški kamjeń k noweje šchuli přeložil. Šdyž bčhu so wješni w čžafu reformazije prózowali, w Dobrušchi žyřkej natwaricž a buchu 1560 wotpošajani, je so nětko prózowanjam poradžilo, so šabrikka wješ, kotraž lęto a bóle roščže, šchulu doštanje. Šnjęš šarat šłada mčjesche pšchi šwjatocžnosčži šwjedženšku rččž. 1. šeptembra dyrbi šchula do- twarjena byčž.

— Wot šakčž do Wójerež so nowa želešnica wotšykuje. Duž je nětko nimale wčste, so so s twarom pšchichodne lęto šapocžnje.

— Šrudna powjesčž wo dvojakim šamomordarštwje pšchidžje s šamjeńza. 53lętný technifar šartmann a jeho mandželska štaj šebi žiwjenje wšaloj. Wónaj s wolmu wškowaschaj. Šako so rano šlamy njewocžinichu, polizija bydlenje s mozu wocžini. Na šchpundowanju namalachu muža mormeho a žona mormwa na kanapeju šedžese. Wónaj bčschaj so šajędojčžiloj. Šrudnje je, so džęń a wjazny tajkich šrudnych powjesčžow pšchitšhadža, hdyž šebi čžlowjekojo w šedženju se štarosčžemi hinał pomhacž njemóža, hacž so šwojemu žiwjenju šónž ščžinja.

— Šajimawa je štatistika wo šchulach w našchim wótžnym kraju. W němskim šhęžorštwje je něhdže 60,000 šchulow, kotrež něhdže 9 millijonow šchulerjow wopytuje a w kotrychž so wot 125,000 wučžerjow a 23,000 wučžerkow wučži. Na lóždeho wučžazeho pšchidžje po tajkim něhdže 61 šchulerjow.